

Artur Cardell
 Secr. d'organització
 de FECCOO

Fins quan? Fins on?

Des de fa un temps els nostres polítics no deixen de sobtar-nos, actuant en contra de la classe treballadora, i ha arribat un punt en que caldrà plantejar-se fins a on estem disposats a tolerar aquestes agressions continuades, fins quan seran capaços de seguir fent la seva sense que no hi bagi una reacció de rebuig que a la fi faci entendre a l'anomenada "classe política" que per la via que han pres no es pot seguir.

HEM ASSISTIT a tot un seguit d'actuacions que han anat en un sentit clar, del sector governant cap a les treballadores i treballadors, l'esquema d'actuació ha estat d'allò més barroer i mal intencionat i s'ha fonamentat en el famós "divideix i venceràs". La llista és llarga i coneguda per tothom: retallada de sous als empleats públics, congelació de les pensions, cop mortal a la llei de dependència, reforma laboral i reforma de les pensions són les "grans fites" assolides pel govern actual, que es diu a si mateix "socialista", hi pot haver una major ironia?

I tanmateix hem de reconèixer que no ho han fet del tot malament, si tenim en compte totes les seves actuacions i quina ha estat la resposta dels afectats i afectades, val a dir el conjunt de la classe treballadora, no s'ha mostrat massa preocupada per totes les mesures abans esmentades.

Això té un efecte devastador per al conjunt de la societat: en la mesura que s'apliquen les retallades a l'estat del benestar? i la resposta dels afectats és gairebé nul·la, la nostra classe governant considera legitimades les seves polítiques i a sobre s'encoratja per a seguir aplicant noves mesures, ja comencem a sentir parlar del copagament a l'ensenyament i a la sanitat pública o de noves retallades en despesa social.

Però no només això, a sobre hem d'assistir a actuacions vergonyoses com ara les votacions en contra de la congelació dels sous dels europarlamentaris o la seva negativa a volar en classe turista, sense oblidar l'escàndol de les dietes cobrades a canvi de res.

No es tracta d'una situació aïllada, només es tracta de la darrera d'una llarga llista d'actuacions que no fan sinó cercar el benefici propi: sous vitalicis, jubilacions amb pocs anys com a parlamentari, l'ajut per a fills molt superior al que perceben els empleats públics...

Tot això ens fa pensar que totes aquelles persones que fins a aquests moments han contemplat, impassibles, la destrucció de tot allò que s'havia aconseguit a base d'anys de lluita, des d'una mena de trinxera, la qual no han gosat abandonar, en algun moment hauran de canviar aquesta actitud i afegir-se a la lluita pel manteniment dels drets de les treballadores i

treballadors.

Deia l'historiador haitià Michel Soukar que les revolucions no les poden portar a terme els miserables, perquè la misèria empeny les persones a resoldre els problemes del dia a dia i fa impossible que es pugui plantejar l'organització d'una revolta. Afirmava, com deim, que no poden ser per tant els miserables sinó els pobres qui poden portar a terme una revolució. Aleshores només ens queda esbrinar fins quan i fins on seguirem consentint que els nostres dirigents ens segueixin empobriment, mentres no hem de perdre de vista que la revolució haurà de ser abans que ens facin miserables, després serà massa tard...